

Производството е по реда на чл.48 от ЗЕЕЗА.

С решение от 19.04.2022 г. по нчд № 234/22 г. по описа на ОС- Благоевград е допуснато предаване на румънската гражданка У. Е. –Г. въз основа на Европейска заповед за арест № 23/ 07.04.2022 г. на съдия от Първо наказателно отделение, Трибунал – Букурещ, Румъния, като спрямо У. Е. – Г. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ до фактическото ѝ предаване на искащата държава.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от защитника на У. Е. – Г., в която се сочат доводи, свеждащи се до липсата основание за изпълнение на заповедта. Макар формално процесната ЕЗА да отговаря на изискванията за съдържание и компетентност на автора ѝ, спорен е въпросът относно влизането в сила на съдебния акт, въз основа на който е издадена. Датата на същата съвпада с тази на публично съдебно заседание, в което е произнесено съдебното решение, а това лишава страните от възможността да се прецени дали заповедта не предхожда решението. Налице са предпоставките за отказ за предаване на лицето, тъй като по делото е установено съществуването на риск положението му да бъде утежнено поради неговата политическа принадлежност, изводимо дори само от факта, че в заповедта неколkokратно се цитира политическата партия, посочила я за държавен пост в Румъния. Освен това били представени и изявления на политически лица за получаваните от У. Е. открити заплашителни писма за ликвидиране и заразяване в условията на затвора, които първоинстанционният съд без основание е пренебрегнал. Именно в тази връзка е било поискано и политическо убежище в Република Гърция. Акцентираща се и на приложимите в конкретния случай изисквания на Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13.06.2002 г. за необходимостта да се обсъдят условията на лишаване от свобода в пенитенциарните заведения, в които съгласно предоставената информация има вероятност исканото лице да бъде настанено. Съдът неоснователно не е приел възраженията на защитата, че според представена по делото заповед затворът, в които ще бъде настанено лицето, е посочен като такъв с неприемливи по стандартите на ЕО места за изтърпяване на наказание лишаване от свобода. Въз основа на това се иска отмяна на решението с оставяне на искането без уважение.

В съдебно заседание пред настоящия състав защитниците на исканото за предаване лице поддържат доводите в жалбата, като подробно доразвиват същите и акцентират на това, че не следва да се изпълнява постъпилата ЕЗА поради нарушеното право на справедлив съдебен процес спрямо исканото лице, както и с оглед установените по делото лоши условия в затворите на Румъния, поставящи в риск лицето.

В същия смисъл са и аргументите в лична защита на исканото за предаване лице. Заявява, че не желае да бъде предавана въз основа на постъпилата ЕЗА, тъй като проведеният спрямо нея процес е бил политически обусловен, не е било осигурено правото ѝ на справедливо разглеждане на делото, особено след като Конституционния съд /КС/ на Румъния е постановил незаконност на съдебните състави на ВКС. В предоставената информация в тази връзка, както и относно условията в затворите се съдържат неверни факти, даващи основание да се счита, че и занапред не би могло да се очаква справедливо произнасяне чрез възобновяване на процеса спрямо нея, така както е сторено спрямо други осъдени лица в идентично положение.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура изразява становище за

потвърждаване на атакуваното решение поради формалното наличие на всички предпоставки за това, включително и въз основа на предоставената допълнителна информация от издаващата държава.

Софийски апелативен съд, като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото в съответствие с правомощията си съобразно предмета му и при цялостната проверка на атакуваното решение, прие за установено следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано въз основа на постъпило искане от Окръжна прокуратура – Благоевград, с което е представена Европейска заповед за арест /ЕЗА/ срещу румънската гражданка У. Е. - Г., издадена на 07.04.2022 г. от съдия от Трибунал Букурещ, I Наказателно отделение по дело № 1532/1/2015 на Върховен касационен съд за изпълнение на наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест години по наказателна присъда № 181 от 28 март 2017 г. на Върховен касационен съд, влязла в сила с решение на петчленен състав на същия съд № 93/05.06.2018 г. за извършени престъпления по чл.254, ал.1 /вземане на подкуп/ и по чл. 248 /злоупотреба със служебно положение/ от НК на Румъния.

В рамките на производството по чл.44 ЗЕЕЗА в счетената за необходима степен и при спазване на процесуалните изисквания е изяснена фактологията по делото, относима към предмета на същото. С оглед дължимата проверка на направените фактически констатации и почиващите на тях правни изводи, както и за обсъждане на направените от жалбоподателя оплаквания, въззивната инстанция счете за необходимо провеждането на допълнително съдебно следствие, в рамките на което са приобщени нови писмени доказателства, предоставени от защитата и постъпили от страна на издаващата държава в отговор на отправено запитване. Въз основа на извършената съвкупна преценка на така събраните доказателства в рамките на правомощията си в настоящото производство, въззивният съдебен състав прие за правилни решаващите изводи на окръжния съд относно наличието на предпоставките за изпълнение на постъпилата ЕЗА.

Така с основание е прието, че същата съдържа необходимите реквизити, визирани в чл.37, ал.1 от ЗЕЕЗА, сред които идентификация на исканото за предаване лице, описание на обстоятелствата, свързани с престъпленията, за които е осъдено и за изтърпяването на окончателното наказание, за което се иска предаването му, с посочване на правната квалификация на същите според законодателството на издаващата държава. Отбелязано е основанието, на което е издадена заповедта, а именно заповед за изпълнение на присъда лишаване от свобода № 44 от 05.06.2018 г., издадена от Трибунал Букурещ, I Наказателно отделение по дело № 1532/1/2015 на Върховен касационен съд. От заповедта и представената впоследствие информация /в превод на л.214-215 от съд. дело на САС/ се установява, че с присъда № 181 от 28.03.2017 г. на ВКС на Румъния, влязла в сила с решение № 93/05.06.2018 г. на ВКС – съдебен състав от 5 съдии, на Е. У. са наложени наказания лишаване от свобода за срок от 5 г., от 4 г. и от 6 г. за извършени престъпления – вземане на подкуп по чл.254, ал.1 от НК, както и наказание лишаване от свобода за срок от 6 години за престъпление злоупотреба със служебно положение по чл.248 от НК, като е извършена кумулация на отделните наказания лишаване от свобода и е наложено най-тежкото от тях в размер на 6 години, което подлежи на изтърпяване от осъдената след приспадане на предварителен арест от 25.02 2015 г. до 16.06.2015 г.

При преценката си за наличието на визираните в закона предпоставки за предаване на лицето, правилно и обосновано първоинстанционният съд е приел, че в

пълнота в обстоятелствената част на заповедта са описани фактическите и правни параметри на деянията, за които е осъдена румънската гражданка и за които ѝ е наложено посоченото общо наказание лишаване от свобода. Проведените срещу нея наказателни производства касаят престъпленията подкуп и злоупотреба със служебно положение съответно по чл.254, ал.1 и чл.248 от НК на Румъния. От фактическа страна са описани три деяния, свеждащи се до осъществено на територията на издаващата държава в съучастие с други лица вземане на подкуп – парични суми, представляващи 10 % от стойността на извършени от министерството плащания към трети лица, от исканото за предаване лице по време на заемана от нея длъжност като министър на регионалното развитие и туризма /в периода след м. декември 2009 до 09.02.2012 г./, както и злоупотреба със служебно положение, изразяващо се във възлагане на обществена поръчка в нарушение на законовите процедури за закупуване на услуги, които не са сред категорията разходи, допустими по програми, финансирани от ЕС, довело до използване на публични средства по забранен от закона начин с причинена вреда за имуществото на министерството. Описанието на деянията и правната им квалификация сочи за обосноваването преценка на първоинстанционния съд за съответствието им и с наказуемите такива деяния и по българския закон, а именно по чл.301 и чл.282 от НК, като е отчетено и включването им по чл.36, ал.3, т.7 ЗЕЕЗА, визиращ престъпления, за които не се изисква двойна наказуемост.

С основание в атакуваното решение е прието, че не е налице някое от предвидените в чл.39 и чл.40 ЗЕЕЗА основания за отказ за изпълнение на заповедта, тъй като престъпленията са извършени изцяло на територията на издаващата държава и не е изтекла давност за изпълнение на наложеното наказание. Освен това осъденото лице лично е присъствало при воденото съдебно производство в първата инстанция и е представлявана от избран защитник при последващия контрол, с оглед на което не е необходимо в процесната ЕЗА да се съдържа гаранция по чл.40, ал.2, т.4 ЗЕЕЗА за връчване на постановеното решение незабавно след предаването му, за изричното му уведомяване за правото на обжалване и съществуващата в издаващата държава възможност за ново разглеждане на делото по същество. Нещо повече в процесния случай, видно от постъпилите отговори на отправено запитване на въззивния съд е изяснен в детайли процесуалният развой на конкретното наказателно производство, сочещ вече използван от осъденото лице извънреден способ на обжалване чрез т.нар. „жалба за отмяна“. Именно по този повод и с оглед отложеното изпълнение на решението № 93/05.06.2018 г. до произнасяне по жалбата за отмяна е била оттеглена предходно издадена, но неизпълнена ЕЗА № 45/06.06.2018 г. Едва след последното произнасяне на ВКС от 5 –членен състав по дело № 3089/1/2018 г. на 07.04.2022 г. и поради отхвърляне като неоснователна на жалбата е издадена процесната ЕЗА. В допълнително предоставената информация от ВКС на Румъния се установява и понастоящем висящо наказателно производство по касационна жалба на осъденото лице, делото по която е насрочено за 20.06.2022 г. Следователно от една страна наличието на предходно издадената, но неизпълнена ЕЗА не обосновава процесуална невъзможност за произнасянето по актуалната такава, а от друга – липсва необходимост да се изискват каквито и да е гаранции от издаващата държава за предоставянето на възможност на исканото лице да получи преразглеждане на делото му.

Доводите на защитата, касаещи влизането в сила на осъдителната присъда, както и тези за политическа репресия спрямо исканото лице и условията в затворите на издаващата държава са обсъждани от първоинстанционния съд, който е дал принципно

верен краен отговор по съображения, с които настоящият съдебен състав се солидаризира въз основа на собствения прочит на събраните по делото доказателства, включително и новоприобщите такива, предоставени както от страна на жалбоподателката, така и чрез допълнително изисканата и получена информация от издаващия орган.

На първо място независимо от съвпадащите дати на издаване на заповедта за арест и влизане в сила на постановения съдебен акт, с който се отхвърля жалбата на осъденото лице, липсва съмнение за предварителното съставяне на заповедта, както се твърди в жалбата. От една страна самото посочване на съдебния акт в нея чрез извършеното официално удостоверяване в тази насока предполага по-ранното му фактическо наличие. Освен това при изяснения по делото механизъм на задържане на румънската гражданка, категорично се установява безпрепятственото ѝ напускане на територията на собствената ѝ държава, обяснимо именно с липсващата към този момент ЕЗА. Следва да се съобрази и факта, че предходно издадената заповед /№ 44/05.06.2018г./ за изпълнение на присъдата също е издадена на дата, съвпадаща с тази на постановяване на наказателното решение на ВКС № 93/05.06.2018 г., което сочи за напълно разбираема практика за незабавно привеждане в изпълнение на влязлата в сила присъда, целящо препятстване възможността на осъденото лице да осуети това.

Неоснователно се възразява и срещу удостовереното в ЕЗА обстоятелство относно влизането в сила на постановения съдебен акт за осъждане на лицето. Не само в заповедта, но и изрично въз основа на допълнително предоставената информация /на л.107 от първоинстанционното пр-во/ се установява обратното, като допълнително се изяснява и това, че осъденото лице се е явило лично на съдебния процес, в резултат на който е произнесена присъдата, като е подпомагано и от защитник. В тази хипотеза не е необходимо предоставянето на гаранции по чл.40, ал.2, т.4 ЗЕЕЗА относно правото да се поиска ново разглеждане на делото с възможност за отмяна на първоначалния акт. В процесния случай, обаче именно от последната се е възползвала осъдената преди напускане на издаващата държава, видно от предоставената допълнителна информация за предстоящото съдебно заседание по касационната ѝ жалба. Поради това е изцяло лишено от логика на това основание /предвидено в конкретната законова хипотеза – по чл.40, ал.2, т.4 ЗЕЕЗА, като необходима гаранция за предаване/ да се възразява срещу изпълнението на заповедта и то с извлечен от това обстоятелство аргумент за липсваща на този етап окончателност на съдебния акт. Евентуалната възможност за отмяната на последния чрез преразглеждане на делото по предвидения за това извънреден процесуален ред сочи за спазени в пълнота процесуални права на лицето.

Относно останалите доводи, в които се прави позоваване и на друго обстоятелство като препятстващо предаването, а именно политическо преследване на Е. У., във връзка с което е поискано убежище в друга държава, е необходимо да се посочи, че не случайно последното не е сред основанията, на които се отказва предаване на лице въз основа на ЕЗА. Самото членство на издаващата държава в Европейския съюз с всички произтичащи от това ангажименти за осигуряване правата и свободите на осъдени лица е своеобразна гаранция, че както наказателното преследване, така и предстоящото изпълнение на наказанието не са свързани с политическите му убеждения. В тази връзка и първоинстанционният съд е счел за неотнормимо към предмета на делото обсъжданото обстоятелство, поради което е отхвърлил и твърдението на защитата за напускане на страната по произход с цел търсено убежище на територията на Гърция. Въззивният съд сподели принципно вярното съображение за неотнормимостта на този въпрос в настоящото производство с

оглед приложимите разпоредби на ЗЕЕЗА, но следва да се допълни и, че според материалите по делото /изискана и приложена преписка на Гранично полицейско управление – Петрич, на л.118 - от първоинстанционното пр-во/, няма данни за задействана такава процедура от компетентните гръцки власти, тъй като преди това лицето е задържано при проверка, извършена съобразно утвърдените правила от служители на ГКПП „Кулата“ на България, независимо от сформирания съвместен екип на двете съседни държави.

На следващо място доводите за политическо преследване и отправени заплахи, основани на представени по делото копия на писма и други медийни публикации, също не са пренебрегнати от окръжния съд, който правилно е счел, че последните не са със степен на достоверност и от естество да доведат до отхвърляне на искането за предаване. Посочването на длъжностното качество на осъденото лице и конкретната структура в изпълнителната власт на страната при описание на инкриминираните деяния, за които е ангажирана отговорността му е обяснимо с констатираната криминална дейност, а свързаността ѝ с конкретна политическа партия е посочена само с оглед неправомерно получената облага. В отговор на направените защитни доводи в тази насока следва да се отговори и, че няма пречка както за наказателното преследване на политически ангажирани лица в случаите на извършени от тях криминални деяния, така и за предаването им за изтърпяване на наложеното наказание.

Независимо от изложените съображения, основани на принципното положение в настоящото производство, почиващо на взаимното признаване и доверие между държавите – членки /съобразно Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета, чл.1, §2 от същото/ въззивният съдебен състав, счете, че направените оплаквания в жалбата на Е. У. касаят твърдения за нарушеното право на справедлив съдебен процес, което всякога ангажира съда с извършването на задълбочена проверка в тази насока, доколкото в изключителни случаи при установяване на сериозен риск при предаване на лицето, е допустимо да се постанови отказ за изпълнение на ЕЗА. В тази връзка съобразно разрешението, дадено с решение на Съда на ЕС от 22.02.2022 г. по съединени дела С – 562/21 PPU и С-563 PPU *Openbaar Ministerie CAC* изиска и проучи допълнителна информация от издаващата държава по въпросите, поставени от защитата и касаещи всички обстоятелства по издаване на процесната ЕЗА, развитието на наказателното производство спрямо У., както и данни за взети мерки по евентуални нейни сигнали за отправени заплахи по време на предварителното ѝ задържане.

Въз основа на предоставената информация, придружена с приложените съдебни актове и решения на Конституционния съд на Румъния, несъмнено се установява, че са констатирани нередовности при постановяване на част от съдебните актове от ВКС на Румъния към период, включващ и осъждането на У. от двете редовни съдебни инстанции и които се свеждат до неправилно сформирание на съдебните състави, както и липсата на съответна специализация на първоинстанционните такива по дела за корупция. В тази насока е съдържанието на двете представени в превод решения на КС на Румъния /№ 685/07.11.2018 г. и № 417/03.07.2019 г. по съд. дело на САС/, които обаче имат действие занапред и както изрично съдът е постановил не се отразяват на влезлите в сила актове до датата на публикуване на решенията. По същество това означава, че констатираният пропуск не води до автоматична отмяна на постановените съдебни актове, а само предоставя възможност за атакуването им и то в случай, че все още е налице процесуалната възможност за това. Именно от последната се е възползвала У. с подаването на жалба за отмяна, като произнеслият се по нея на 07.04.2022 г. съдебен състав на ВКС е петчленен и не се твърди да е формиран в

отклонение на посочените от КС правила.

Идентично е положението и със сочения от защитата друг недостатък при осъждането на лицето от първата инстанция, а именно липсата на положена клетва от страна на съдия Ф. Д., взела участие в съдебния състав, постановил първоинстанционната присъда. Въпреки донякъде обоснованото твърдение за това обстоятелство, почиващо и на констатациите в представеното решение на друг съд /№ 45/2022 г. на Апелативния съд на Атина, постановено относно израелски гражданин/, както и на приложения отговор от ВСС на Румъния /за досието на съдията, съдържащо само нейна клетва като прокурор/, не би могло единствено въз основа на това да се счете, че към момента на процесното произнасяне на съда, то е било налично, а още по-малко, че е рефлектирало върху правното положение на осъдената т. е., че неизменно има за правната последица нищожност на постановения съдебен акт. Последните въпроси обективно не биха могли да се обсъждат и да намерят юридически вярно решение в настоящото производство без детайлно познаване на чуждата правна уредба и най-вече без правомощия на съда за преценка законосъобразността на постановения чужд съдебен акт. От значение е и постъпилия отговор от ВКС на Румъния в тази насока, касаещ становището за липсата на констатирани нередовности при назначаването на конкретните съдебните състави и факта на прекратяване правоотношението на конкретния съдия на 15.06.2021 г. от президента поради пенсиониране. В коректното представяне на информацията в тази насока, както и относно формирането на съдебните състави не само към 2015, но и в периода на последното произнасяне на ВКС, съдът не би могъл да се съмнява въз основа на предходно коментираните доказателствени източници /решенията на КС и писмо - отговор на ВСС на журналистическо питане/, а категорично становище по въпроса следва да се формира след по-задълбочено проучване, което е обективно невъзможно в настоящия процес. Освен това дори да се отчете за несъмнено установена липсата на положена клетва на съдия, участвал в 3-членния съдебен състав през 2017 г. при данните за освобождаването на магистрата през 2021 г. поради пенсионна възраст, същото би могло да се дължи по-скоро на технически пропуск, който не е от естество сам по себе си да породява съмнение в независимостта и безпристрастността на магистрата /в този смисъл решение на СЕС по дело C-132/20 Getin Noble Bank/. При липсата на конкретни и ясни съображения в подкрепа на обратното, остава единствено възможен изводът, че валидността на постановения съдебен акт не е отпаднала, още повече, че същият впоследствие е проверен от петчленен въззивен съдебен състав, чиято безпристрастност се оспорва само с оглед начина на формиране на състава с оглед неслучайния подбор на един от членовете му. По този въпрос според съда е от значение, че направените в същата насока подробни възражения от осъденото лице и защитниците му са били предмет на извършената извънредна проверка от нов петчленен съдебен състав на ВКС на Румъния, при чието формиране няма данни да не са спазени указанията, дадени съобразно съответното решение на КС, т. е. също да е опорочено произнасянето на съда на 07.04.2022 г. Действително налице е единствено постановен диспозитив на съдебния акт от мнозинството на състава, без да са изготвени мотиви към него на настоящия етап, но от приложеното по делото решение от 20.12.2018 г. на ВКС, постановяващо приемането на жалбата по допустимост и спиране изпълнението на заповедта за привеждане на наказанието, може да се направи извод, че предмет на обсъждане и произнасяне са всички сочени от У. въпроси, касаещи решението на КС и законността на съдебния състав, потвърдил осъждането й. Обяснимо това произнасяне на съда не е удовлетворило искането за възобновяване на производството, но само въз основа на такъв резултат от извънредното атакуване на

присъдата не се доказва липса на безпристрастност и обективност, още повече, че същото не касае единствено жалбоподателката У., каквото е твърдението ѝ, но и други осъдени лица /Б. Т., Н. Г. и О. Р./, спрямо които решението е идентично. Различното произнасяне на други съдебни състави на ВКС на Румъния по молби със същото искане /по тези на Б. М. и Ш. К.- решения № 67 по дело № 3067/1/2018 и № 33 по дело № 3215/2018, съответно на л.268 -271 и л.274-280 от делото на САС/ също не е в подкрепа на довода за тенденциозно произнасяне спрямо У., доколкото очевидно във всеки отделен случай е извършвана преценка на конкретните обстоятелства по делото. В подкрепа на такъв извод е и представеното особено мнение на съдията Й. И. /участвала и в произнасянето спрямо У./ видно от текста на което съгласието ѝ с решението на мнозинството за възобновяване спрямо Ш. К. е било обусловено от конкретното по неговото дело обстоятелство за постановено с мнозинство осъдително решение и то с решаващ глас на съдия, който не е бил избран чрез жребий, счтено в този случай за съществено опорочаващо производството.

В най-голяма степен и с решаващо значение за извода относно недоказано в процесния случай нарушение на правото на справедлив процес без възможност и занапред да се гарантира същото е съобразеното от съдебния състав значимо обстоятелство за наличното и към момента висящо съдебно производство по нова касационна жалба на У., основана отново на решението на КС за необходимостта от произнасяне на специализирани за корупция съдебни състави. Тук е мястото да се отбележи, че във всички останали, сочени от исканото лице и защитниците му постановени решения от съдилища в ЕС с отказано предаване на лица по издадени ЕЗА от Румъния касаят различни конкретни казуси и не са напълно идентични с настоящия. Така при отказа за предаване на друго лице, искано от Румъния /чешкият гражданин М. С. – решение на Апелативен съд Екс ан Прованс, л.90 от делото/, съдът е отчел и нарушение, свързано със събирането на доказателства с участие на румънска разузнавателна служба, както и липса на окончателно решение на румънския съд относно изпълняемостта на осъдителната присъда. При произнасянето относно предаване на френския и израелски гражданин Щ. Б. /Апелативния съд на Атина, на л.43 от делото/ наред с липсата на клетва от съдия Ф. Д., е съобразено личното положение на исканото лице, предмета на разглежданото дело - имуществена претенция към бившето кралско семейство на Румъния и интереса на държавната власт, постъпилата двусмислена информация за условията, при които ще търпи наказанието, а също и дискриминационното третиране на исканото лице от румънските власти. По съображения за недостатъчно индивидуализирана информация за условията на задържане е отказано предаването и на Н. И. /решение на съда в Льовен – л.164/, но наред с неяснота и по въпроса за влизане в сила на постановената присъда и липсата на окончателен отговор в тази насока.

За постановяването на отказ по постъпилото искане за изпълнение на ЕЗА в процесния случай не е достатъчно да се установи евентуалното прието за налично нарушение при формирането на първоначално определените съдебните състави, постановили осъждането на наказание лишаване от свобода. Необходимо е да се констатира, че същото е рефлектирало върху независимостта и безпристрастността на съда, а оттам и върху правното положение на исканото за предаване лице, спрямо което занапред да не би могло да се очаква ефективна защита. За извода си, че такава опасност не е реална, съдът съобрази не само описания процесуален развой на производството, водено в Румъния, но обсъди личността на осъдената /като бивш министър, спрямо когото обяснимо общественият интерес е завишен/, естеството на

престъпленията, за които е ангажирана отговорността ѝ /корупционни такива/, фактологията, съпровождаща издаването на конкретната ЕЗА /напускане на страната към момент на неблагоприятно за нея произнасяне на ВКС/ и най-вече наличието на правни средства за защита в издаващата държава /все още висящо производство с извънреден характер по нейна жалба /, а не на последно място и готовността на издаващата държава да сътрудничи при предоставянето на изискана информация по посочените въпроси.

По делото е установено проведеното сравнително продължително наказателно производство спрямо Е. У. с еднократното ѝ предварително задържане /от 25.02. до 16.06.2015 г./ и последвалото ѝ освобождаване до постановяването на сега влязлото в сила съдебно решение. През този период логично съдебният процес е бил медийно следен и отразяван с оглед бившето длъжностно качество на У., без да са налице каквито и да е данни това да е оказало натиск върху постановения акт на съда. По време на престоя в ареста се твърди да е имало отправени заплахи спрямо личността ѝ, което се потвърждава от администрацията при затвора с уточнението, че подадения сигнал не е довел до установяване на конкретно посегателство. Отбелязаното в постъпилия официален отговор вземане на превантивни мерки по случая се оспорва от защитата въз основа показанията на свидетелката Л. М.. Без да е възможно да се отрече достоверността на твърденията ѝ за неосигуреното настаняване на У. в отделно помещение към момента на съвместния им престой в ареста, дори и след подадения сигнал за анонимна заплаха, съдът счита, че посочените обстоятелства не биха могли да се свържат с качеството на У. като бивш политик и министър в страната, което да обоснове извод за политическо обусловено преследване и осъждане и основана на това опасност за нея при ново задържане.

Следва да се отчете и това, че сочените от лицето заплахи, както и установените от свидетелката влошени условия в затвора касаят значително отдалечен времеви период, а от значение за настоящото производство е актуалното положение в местата за лишаване от свобода. В тази насока защитата също е ангажирала многобройни доказателства /заповед от 08.07.2019 г. на министъра на правосъдието; препоръка от 18.11.2019 г. на Омбудсмана до директора на женския затвор Плоещ Търгушорул Ноу; меморандум от министри на Румъния от м.09.2020 г. за одобряване на план в периода 2020 -2025 г. за изпълнение на пилотното решение по делото Р.; график на министерство на правосъдието на мерките за 2018 – 2024 г. за справяне с пренаселеността на затворите и условията на местата на задържане; доклад от университетски преподавател в Румъния – Р. К. – ценен от съда само в констативната му част/, позволяващи извод за отчетени проблеми, свързани с пренаселеност и лоши хигиенни условия, поставящи в риск настанените лица. От друга страна, обаче и въз основа на всички тях се налага очевидният извод, че от едната страна констатираният проблем не е отричан и negliжиран, а се предприемат възможните мерки за отстраняването му, като ангажиментът за това е официално поет от държавата, неколкратно критикувана от международни институции, а от друга – че от страна на различни неправителствени организации и независими експерти се упражнява обществен контрол за спазване на основните права на лишените от свобода. Така с представената заповед от 08.07.2019 г. именно на министъра на правосъдието изрично са изброени счетените за неподходящи по отношение условията на задържане сгради, а в правителствено решение от 31.02.2021 г. е отразено осъждането на държавата от ЕСПЧ за нарушаване на чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /решение на ЕСПЧ от 25 април 2017 г., R. и други срещу Румъния/.

В настоящото производство поради установения проблем от значение е изисканата и предоставена гаранция с писмо от 18.04.2022 г. пред първоинстанционния съд спрямо искано лице за възможността при изпълнение на наказанието то да бъде настанено при конкретно посочени приемливи условия в женски затвор Плоещ – Търгшорул Ноу и най-вече не при такива на пренаселеност, характерна повече за задържани лица от мъжки пол. Изрично от Националната администрация „Затвори“ е гарантирано предоставянето на минимално индивидуално пространство от 4 кв.м. през цялото време на изпълнение на присъдата. Наред с посочване на оборудването на стаите за задържане и неограничения достъп до съоръжения, осигуряващи физиологични и други специфични за пола потребности в условия на хигиена и неприкосновеност на личния живот, са изяснени специфичните за съответния режим условия, дейностите в затвора, възможността за промяна на режима и за подаване на жалба пред съдия, надзираващ лишаването от свобода, а не на последно място и осигурената медицинска помощ от квалифициран персонал. Защитните възражения относно достоверността на така предоставената информация за условията, при които ще се търпи наказанието не биха могли да бъдат споделени не само поради предоставянето ѝ по официален път чрез издаващия заповедта орган, но и с оглед постия за в бъдеще сериозен ангажимент конкретно спрямо исканото за предаване лице. Спазването му обяснимо не би могло да бъде проверено и проконтролирано в настоящото производство, нито пък снетено към сегашния момент за обективно невъзможно за изпълнение само с оглед вече отчетените предходни данни за условията в румънските затвори, но както се сочи и в предоставената информация, несъмнено е, че даденият отговор отчита перспективата за изпълнение на мерките, включени в „плана на действие за периода 2020 -2025 г.“, разработен с цел изпълнение на пилотните решения Р. и други срещу Румъния, като и на решенията, постановени по групата дела Б. срещу Румъния. Въз основа на представената заповед от 08.07.2019 г. за включването на посочения затвор в списък на неподходящи за задържане сгради не може да се възприеме довода на защитата за опровергаване на предоставената индивидуална гаранция, тъй като заповедта значително предхожда предоставената по делото информация и е възможно да не касае актуално фактическо положение. Поради тези съображения съдът прие, че установените системни недостатъци в затворите на страната не следва да се сметат за застрашаващи засегнатото лице и предаването му в конкретния случай при поетите от издаващата държава гаранции не крие риск от нехуманно и унижително отношение спрямо него.

Предвид тези съображения, налагащи споделяне изводите на окръжния съд за изпълнение на постъпилата ЕЗА спрямо румънската гражданка Е. У. настоящият съдебен състав счете за неоснователна депозираната жалба срещу постановеното в този смисъл решение, което счете, че следва да потвърди. С оглед изхода на производството на основание чл. 44, ал.7 ЗЕЕЗА с основание е постановено задържането на лицето под стража до фактическото му предаване на издаващата държава.

С оглед изложените мотиви съдът постанови решението си.